

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 72 Septembrie 2013

72. Ausgabe, September 2013

ÎNVĂȚĂTURILE SFÂNTULUI NEAGOE BASARAB CĂTRE FIUL SĂU THEODOSIE*

Iubitu meu fiu, mai înainte de toate se cade să cinstești și să lauzi neîncetat pre Dumnezeu cel mare și bun și milostiv și ziditorul nostru cel înțelept, și zioa și noaptea și în tot ceasul și în tot locul. Și să foarte cuvine să-l slăvești și să-l mărești neîncetat, cu glas necurmat și cu cântari nepărăsite, ca pre cela ce ne-a făcut și ne-a scos din-tunerice la lumină (1 Petru 2,9) și den neființă în ființă. *O, cât iaste de multă mila ta, Doamne, și gândul și cugetul Tău, care ai spre noi oamenii!* (Ps. 30,19) O, mare taină și minunată! O, cine va putea spune toate puterile Tale și lauda slavei Tale! Dumnezeu, pentru mila sa cea multă, locui într-o noi oamenii și s-a arătat nouo. Dumnezeu fu în ceriu și om pre pământ și într-amândouo desăvârșit. Și pe om și-l făcu fiu iubit și moștean împărății Sale. O, mare este taina înțelepciunii Tale Doamne, care a fost spre noi oamenii! Ni dar să mărim pre Dumnezeul nostru și să strigăm dinpreuna cu David, zicând: „*Chiuți lui Dumnezeu, tot pământul, slujiți lui Dumnezeu în veselie, intrați înaintea Lui cu bucurie și cu veselie și cu curăție. Să știți că Acela ne-a făcut, iar nu noi, și Acela iaste Dumnezeul nostru și noi suntem oamenii Lui și oile pășunii Lui. Intrați prin poarta Lui în ispovedanie, în curțile Lui, în cântări, mărturisiți-vă Lui și laudați numele Lui, că este bun și milostiv Domnul și sfânt Dumnezeul nostru. Că este mila Lui cea mare cu noi în veci, și bunătatea Lui cea multă*“ (Ps. 99,1-4). Și din

nimic ne-au făcut de suntem și a făcut toate puterile cele fără de trupuri.

Dar pentru ce? Numai ca să laudăm numele Lui, cel ce ne-au făcut, Domnul domnilor și Dumnezeul dumnezeilor. Adusune-au în arătarea și în slava numelui Său cel sfânt, ca să-L proslăvească îngerii în cerurile cele de sus cu numele sfintei și a începătoarei de viață Troiță (Treime). Așijderea au tocmit și firea ființii noastre celei omenești și ne-au dat minte și cuvânt și suflet îmbrăcate în trup, și ne-au înfrumusețat cu chip și cu podoabă și ne-au tocmit cu toate dichisile cele bune și ne-au alcătuit trupul cu toate mădularile: cu gură, cu urechi, cu picioare, cu ochi și cu mâini, ca acestea toate să le întindem și să le lărgim în lauda lui Dumnezeu, iar nu spre lucruri spurcate și scârnave și fără de lege, care nu se cad.

Drept aceia, să cinstim și să slăvim pe Ziditorul nostru și să-I mulțămim ca Celuia ce ne-au făcut și ne-au cinstit. Trup ne-au dat, ca cu dânsul să slujim Dumnezeului celui puternic și bun și întru nimica să nu lăsăm soarta diavolului, vrăjmașului lui Dumnezeu și pierzătorul sufletelor noastre, să nu-l lăsăm să ne stăpânească el, ci totdeauna să rugăm pe Dumnezeul cel milostiv, pentru că a lui făptură și zidire suntem. Gură ne-au dat ca să o desfacem și să o deschidem și cu mare glas să laudăm mărirea și puterea Lui, iar nu în cuvinte spurcate și în vorbe scârnave, care nu se cad, nici să cuvîn, de care apoi vom da și seamă la ziua cea mare și înfricoșată a judecății, la a două venire a lui Dumnezeu. Ochi ne-au dat ca să-i rădicăm în sus și să vedem slava lui Dumnezeu, cu a căruia poruncă s-au făcut toate, că „*Acela zise și fură, Acela porunci și să*

zidiră“ (Ps 32,9) ceriul, văzduhul, soarele, luna, stelile și altele toate câte sunt văzute și nevăzute și să mulțămim lui Dumnezeu, făcătorul și dătătorul tuturor. Limbă ne-au dat ca să slăvim și să trimitem laudă în sus neîncetat numelui său celui sfânt, iar nu să o întoarcem spre bârfele și spre cuvinte deșarte, nici spre patimile cele drăcești, care sunt trupului cu dulceață, iar sufletului cu nevoie și cu muncă, nici să grăiești cele ce sunt spre ațitarea poftelor trupești. Că și apostolul zice: „*Vorbele cele rele strică și putrezescu năravurile cele bune*” (1 Cor. 15,33). Urechile ni le-au făcut în cap ca cu dânsese să ascultăm și să auzim cuvintele lui Dumnezeu și să păzim toată legea și să facem voia lui. Mâini ne-au dat ca să le lărgim și să le întindem spre înălțimea ceriului și să dăm slavă lui Dumnezeu pentru toate fapăturile sale și să le lungim spre mila lui. Picioarele ne-au dat, iar nu ca altor dihanii, care sunt mute și necuvântătoare și umblă pre pământ după cum le este firea și voia lor și oriîncătro vor să să întoarcă, într-acolo să pornesc și merg. Ci nouă să cade să pășim și să călcăm dreptu spre cele cerești și cu trupul, și cu capul, ca nu cumva să ne lunecăm în lucrurile cele trupești și lumești și putrede și trecătoare, ci să umblăm pre căile cee nevinovate, cum zice fericitul David: „*Ferițiți cei nevinovați, care umblă în legea Domnului!*” (Ps. 118,1). Și să pășim și să stăm spre privegherea cea de toată noaptea și mai ales la zilele cele mari și la praznicile cele dumnezeiești și în toate zilile vieții noastre. Să păziți precum este legea și obiceiul și să vă feriți de toate răutățile și scârnaviile și spurcăciunile și să vă rugați lui Dumnezeu cu frică și cu cutremur, ca să se milostivească spre voi. Și lui Hristos să faceți rugăciuni de mulțămire, cu cântări pentru toate cele ce ne-au dat, cu rugă curată și cu trup și cu suflet neschimbat și neclătit.

În sfintele și dumnezeieștile biserici, așijderea să aduceți lui Dumnezeu jirtvă fără de sângele și să vă priceștiți sfintelor și celor fără de moarte dumnezeieștilor taine ale lui Hristos, care cu adevărat sunt Trupul și Sânge Fiului lui Dumnezeu, că dacă vă veți pricești cu Sfântul lui Trup și Sânge, să împărățiți cu Dânsul într-o împărăție Lui cea netrecătoare și viața de veci, precum singur Domnul Hristos au zis: „*Cela ce va mânca Trupul Meu și va bea Sângele Meu, fiind vrednic, acelaia Eu îi voi dărui viața de veci*” (Ioan. 6,54).

Vezi mila lui Dumnezeu, vezi dragostea Lui cu carea au iubit pe noi! Vezi darul Lui cu care ne-au dărui! Cât este de multă mulțimea milelor tale, Doamne! (Ps. 30,19). Că au urcat firea noastră cea omenească mai deasupra decât toate puterile cele cerești. Dumnezeu s-au înălțat și a șezut pre scaunul mării puterilor Sale. Iar alte fapături câte sunt sub cer și lucrurile lui Dumnezeu, toate sunt tocmită și rânduite în treaba și în slujba neamului omenesc: soarele, luna, stelele, văzduhul, vântul, ploile, pământul și marea și toate câte-s într-însa. Iar pe om făcu-l viețuitor și împărat și biruitor tuturor faptelor sale câte sunt sub cer, și încă nu numai atât; ci-l făcu soț și moștean și iubit fiu și-l dărui de fu Dumnezeu și

biruitor împărăției sale cei cerești, cum este scris și zice: „*Fiți sfinți, cum sunt și Eu sfânt, fiți dumnezei, cum sunt și Eu Dumnezeu!*” Și iară mai zice: „*Eu zice: toți sunteți dumnezeu și fiți fiii Celui de Sus, iară voi muriți ca oamenii și ca unul din domni cădeți*” (Ps. 81,6).

* Fragmentul a fost preluat din Partea întâi p. 1-4. Această perlă a literaturii noastre s-a republicat în condiții grafice deosebit de nobile pe 309 pagini în Editura Eparhiei de la Argeș cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului CALINIC, Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului, în anul 2009. Volumul a fost binecuvântat cu un bogat Cuvânt înalte (p. V-X) al Preafericitului Părinte Patriarh DANIEL. Acest tom omagial și aniversar cuprinde, pe cele 428 de pagini, învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie în trei părți distincte: versiunea românească de la Curtea de Argeș, originalul slavon în facsimil și transcrierea cu traducerea făcută de Academicianul Gheorghe Mihăilă.

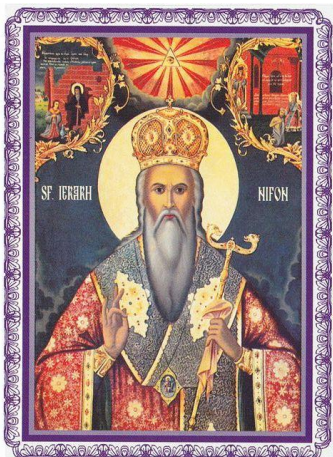
SFÂNTUL ȘI VOIEVODUL NEAGOE

JUSTIN

Lectura unui asemenea text minunat, scris în urmă cu aproape cinci sute de ani, pe meleagurile noastre mioritice, îți umple mintea și inima de bucurie sfântă. Prin aceste învățături grăiște gura și înțelepciunea strămoșilor, caci ele se adresează și pot ajuta pe orice om, din orice loc și din orice timp. În panteonul neamului românesc voievodul sfânt Neagoe Basarab ocupă un loc deosebit. La urcarea sa pe tron, în 1512, binecredinciosul voievod Neagoe și-a revendicat descendența din domnul Țării Românești Basarab cel Tânăr și nepotul lui Dan al II-lea. În 1512 avea vârsta de 30 de ani și avea să conducă destinele Țării Românești vreme de nouă ani. Foarte timpuriu s-a mutat întru veșnicie la vârsta de 39 de ani, în septembrie 1521.

Fostul patriarh al Constantinopolului Nifon a fost pus de domn în fruntea Bisericii muntene și cinstit ca un împreună conducător al țării. Patriarhul a adus la Curtea de Argeș marea lui experiență, dar și tradiția și amintirea Bizanțului, dorința Bisericii ecumenice de a salva și continua această tradiție. Pentru întâia oară un fost patriarh ecumenic devine, prin împrejurările istorice, conducătorul Bisericii din Țara Românească.

În cei doi ani cât a stat la noi fostul patriarhul ecumenic Nifon a fost cel mai mare dascăl al lui Neagoe. A fost cel ce i-a transmis adâncă lui cunoaștere teologică, patosul moral dar și gândirea politică a Bizanțului. De la patriarhul Nifon va fi aflat Neagoe și de obiceiurile bazileilor bizantini de a scrie cărți de învățătură pentru fiii lor. El a fost un „*principe pedagog creștin... și suținătorul întregii Ortodoxii, din Carpați până în Siria și de la Marea Ionică până în Egipt*” (+ Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române). Neagoe Basarab a susținut construirea capodoperei spiritului artistic al neamului românesc – Biserica Mănăstirii de la Curtea de Argeș – care se păstrează în miniatură în Minimundus (muzeul în aer liber din Klagenfurt), ca singura mărturie românească. Evenimentul sfințirii acestei biserici, 15 august 1517, s-a dovedit și un act de solidaritate creștină a

popoarelor subjugate din Balcani. Aici au participat: Patriarhul Constantinopolului, Teolipt, patru mitropolii din Răsăritul creștin, mitropolitul Macarie al Țării Românești, mulți egumeni atoniți și numeroși clerici din Țările Române.

Nimeni n-a mai intrupat în cultura română cu forța lui Neagoe această trăsătură fundamentală a sufletului românesc – credința în puterea binelui, în triumful lui final. Fiindcă nimeni nu a legat-o mai strâns de credința și iubirea pentru Cel de Sus.

Învățăturile lui Neagoe Basarab sunt întâiul nostru tratat de dogmatică, de morală, de spiritualitate creștină. Acest tratat al sfântului Neagoe Basarab a fost definit: „*operă de instrucție și educație religioasă și morală, un breviar de ascetică și mistică răsăriteană, ... un manual original de teorie și tehnică a guvernării autoritare moderne... una din cele mai autentice și mai valoroase creații literare din cultura română*” (Dan Zamfirescu). Voievodul format printre călugării de la Bistrița în aceeași măsură în care s-a format la curtea de la Târgoviște este primul nostru mare teolog și primul cugetător filocalic al Bisericii Ortodoxe Române.

Toată opera lui Neagoe Basarab este o „filocalie” și am putea spune că el încearcă prima oară să facă din domnie o „filocalie”. Învățăturile lui Neagoe Basarab sunt „Filocalia” omului politic, cum este Filocalia manualul monahului și al creștinului dornic de desăvârșire. A purta duhul Filocaliei peste apele întunecate și adesea însângerate ale politicii a fost geniul și unicitatea lui Neagoe Basarab. Și a face din politică o slujire a dreptății și a binelui a fost poate una din misiunile încredințate neamului nostru, până în zilele de acum.

A fost o minune toată domnia lui Neagoe Basarab. A fost o minune dăinuirea și renașterea neamului nostru după atâtea încercări, întărit de duhul încrederii în triumful dreptății.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la 8 iulie 2008, a trecut în rândul sfinților pe Voievodul Neagoe Basarab, pentru faptele sale sfinte și înflorirea vieții spirituale și duhovnicești ortodoxe pe care a susținut-o și a promovat-o în Țara Românească. Prăznuirea lui se face pe data de 26 septembrie.

Această ediție completă a Învățăturilor Sfântului Neagoe Basarab către fiul său Theodosie va fi, alături de Sfânta Scriptură și Cartea de Rugăciuni, mângâiere pentru cei care doresc să-și îmbogățească viața cu credință, cultură și evlavie – scria Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Calinic în textul Argument ce prefațează acest volum (p. XI).

COMUNIUNEA ȘI AJUTORAREA FRĂȚEASCĂ – IZVOR DE BUCURIE*

† DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Duminica românilor migranți, care muncesc sau studiază în străinătate, este pentru noi prilej de a transmite, ca în fiecare an, un mesaj părintesc de binecuvântare tuturor credincioșilor ortodocși români din diaspora.

Criza economică actuală ne cheamă la mai multă comuniune frățească și ajutorare reciprocă, adică la mai multă unitate. Într-o lume aflată în proces de globalizare rapidă, oamenii caută în Biserică un reper major de speranță, de continuitate și de conservare a identității spirituale și culturale, etnice sau naționale.

În acest sens, prin lucrarea sa misionară în țară și în diaspora, Biserica Ortodoxă Română cultivă valorile și faptele bune născute din credință, ca mărturie a comuniunii omului cu Dumnezeu în viața prezentă și ca speranță și pregustare a vieții veșnice din Împărăția Preasfintei Treimi.

Drept mărturie concretă a comuniunii, cooperării și afirmării demnității noastre ortodoxe românești, cu bucurie vestim românilor ortodocși din diaspora că, în prima parte a anului 2013, au fost finalizate lucrările la fundația (infrastructura) Catedralei Mântuirii Neamului, aceste lucrări fiind susținute de mulți clerici și credincioși din țară și de unii credincioși ortodocși români din diaspora. Avem speranța că, împreună, vom reuși să continuăm lucrarea aceasta pentru a duce la bun sfârșit un proiect, care este în același timp o necesitate practică și un simbol al credinței și demnității poporului român profund religios.

Totodată, prin proclamarea de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a anului 2013 ca An omagial al Sfinților Împărați Constantin și Elena, Biserica noastră îi prețuiește în mod deosebit pe Sfinții Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și Elena, ca promotori ai libertății religioase și susținători ai Bisericii. Lumina credinței lor, a multor ctitorii și fapte creștine realizate de ei, a fost peste veacuri, și este și azi, un îndemn puternic pentru a iubi pe Hristos și Biserica Sa, dar și pentru a promova demnitatea persoanei umane și binele comun, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor.

Felicităm pe toți ierarhii și pe toți slujitorii Sfintelor Altare din diaspora română pentru lucrarea lor pastorală și misionară, de păstrare și cultivare a credinței creștine ortodoxe, a spiritualității și identității românești. În acest sens, de mare valoare și necesitate este lucrarea lor spirituală și culturală cu o mulțime de copii și tineri români, mai ales în taberele de vacanță organizate anual în diaspora și în România, pentru a vorbi și simți românește.

Cu prilejul Duminicii românilor migranți, ne rugăm Milostivului Dumnezeu să vă dăruiască tuturor, iubiți români viețuitori printre străini, sănătate și mântuire, pace și bucurie!

În mod deosebit, vă îndemnăm să cultivați credința și speranța, dragostea frățească și

întrajutorarea, și să prețuiți spiritualitatea și tradițiile frumoase ale poporului român, oriunde v-ați afla!

Cu multă prețuire și părintească binecuvântare.

*Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, adresat cu ocazia Duminicii migranților români, 18 august 2013

DOUĂZECI DE ANI DE LA TRECEREA ÎN VEȘNICIE A PĂRINTELUI STĂNILOAE*

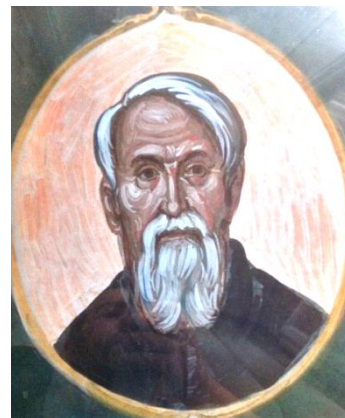
Lidia Stăniloae

Tatăl meu iubea în mod deosebit acele pagini incandescente ale lui Rainer Maria Rilke. Care se adresează celor pentru care smerenia, conștiința, că tot ce fac, este un dar de la Dumnezeu, ei nefiind decât unealta aleasă de El pentru lucrarea Lui. Care se fereau de faima periculoasă... Caractere duhovnicești puternice ce-au ales un drum definitiv, ferindu-se de laudele, de venerația mulțimii. Așa cum a fost tata. Pentru el, modul de viață filocalic devenise a doua natură. Activitatea, gândirea, munca lui uriașă erau doar fapte ziditoare pentru ceilalți, unde mândria nu avea ce căuta. O laudă a atotputerniciei lui Dumnezeu, care ne copleșește cu iubirea Sa, care ne-a ridicat în preajma transcendenței, numindu-ne fii Săi, care L-a trimis pe Fiul Său să ne izbăvească de moarte... L-am văzut contrariat atunci când era lăudat, ridicat în slăvi. Nu-i plăcea să se vorbească despre el. Se strecura neobservat, evitând elogiile. Spunea: „Dumnezeu ne-a dat talanții și noi suntem datori să-i înmulțim, să-i facem să rodească”. „Darul lui Dumnezeu ne deschide mintea, ne conduce mâna pe hârtie, ne insuflă cuvintele cu care să-L propovăduim, să-i facem pe oameni să înțeleagă cuvintele Sale.” Vorbea credincioșilor simplu, pe înțeles, astfel că ți se părea că erau lucruri pe care le știai de fapt din totdeauna. După aceea, mai târziu, când încercai să-ți amintești, te aflai în fața unor adâncimi către care înaintai cu sfială, cu conștiința că ți se deschisese o poartă spre un infinit pe care îl bănuiai doar, pentru că nu-l puteai ajunge niciodată. Această realitate este atât de departe de micile noastre mari ambiții, de micile noastre mari aroganțe la care o reducem de atâtea ori, pentru că place, impresionează, provoacă admirația și suspinele sufletelor doritoare de altceva decât de tristul, cenușiul nostru cotidian.

Să încetăm a ne nega pe noi înșine, cu tot ce a clădit consecvent în cursul secolelor civilizația europeană de tip creștin. Această conștiință ne-ar aduce și nouă, tuturor, ancorarea într-o spiritualitate smerită dar fermă, în certitudinea că trăim sub acoperământul lui Dumnezeu, care ne cunoaște pe fiecare și ne cheamă pe nume, așa cum afirmă Rilke. Pentru noi, cei din diaspora, necesitatea acestei atitudini este și mai acută. Problemele cu care ne confruntăm sunt amplificate nu numai de noul mediu, ci și de lipsa noastră de susținere morală. Ele nu sunt superficiale, ci constituie o maladie a însăși existenței noastre, nu numai ca neam, dar și ca indivizi. Pentru că, n-o spun eu, au spus-o mulți alții, omul nu este o

acumulare cantitativă de date, din care iei sau pui ceva fără ca acest lucru să aibă consecințe. Omul ca individ, ansamblul de indivizi, comunitatea din care face parte, sunt comparabile cu substanțe complexe, din care lipsa uneia din componente degradează structura chimică, duce la dispariția substanței însăși. Ceea ce rămâne e o masă amorfă, inconsistentă, fără gust, fără caracteristice, o grămadă inertă, pe care nu știm în ce categorie să o plasăm, nici noi, nici noul mediu în care vrem să trăim. Și care, s-o recunoaștem, nu produce aprecierea pozitivă a acestuia.

Înalt Prea Sfințitul Bartolomeu Anania, răposatul mitropolit al Clujului spunea: „Să nu uităm că Părintele Stăniloae este autorul enunțului: *Noi, Românii, reprezentăm un unicat: suntem singurul popor de origine latină și credință ortodoxă; prin latinitatea noastră îi aparținem Occidentului, prin ortodoxia noastră îi aparținem Răsăritului; suntem puntea ideală de legătură între cele două lumi. Acest enunț ar putea deveni temelie întregii noastre politici de stat în contextul renașterii europene*”. Și nu numai atât. Cum spuneam, Dumitru Stăniloae a fost conștient de necesitatea efortului de a ține trează conștiința noastră ca popor care ocupă un loc în istorie, pe care numai noi românii ne străduim să-l minimalizăm. În momentul de față acest lucru este poate mai important decât oricând. Am mai spus-o: toate popoarele Europei, trăind într-o civilizație de esență creștină și pe care unii se străduiesc cu încăpățănare s-o elimine din existența noastră, de altfel cu consecințe care îngrozesc, se străduiesc să-și afirme ereditatea, datele caracteristice, cultura, realizările: spaniolii vorbesc cu mândrie de rolul lor istoric în stoparea distrugerii civilizației creștine, de Cervantes, de Cid. (În paranteză trebuie spus că același merit l-au avut țările române în Est, dar noi nici măcar nu înregistrăm acest fapt esențial, pe care l-am uitat de mult). Francezii se autonomesc inevitabil „la grande Nation”, autoplasându-se pe cea mai înaltă treaptă a societății atât pe plan istoric cât și contemporan. Nemții sunt convinși că muzica, arhitectura, literatura, filozofia, modul lor de viață sunt superlative. Polonezii privesc de sus la toți ceilalți. Chiar dacă părinții lor au venit în Occident la începutul secolului 20, rușii își păstrează și astăzi limba, tradițiile, credința... Noi? Să mai răspund acestei întrebări? Să fim lucizi, pericolul încercărilor de transformare, este mortal pentru ceea ce reprezentăm noi ca entitate, fie individuală, fie colectivă. De aceea avem nevoie de unele cuvinte luminate, de pilde care să ne ajute a ne păstra pe linia de plutire, fără pericolul de a deveni acea masă amorfă, redusă la aspirația spre o „bunăstare” în ghilimele, care nu rezolvă nici una dintre problemele fundamentale.

Ce este omul fără spiritul său conștient de rolul pe care-l are, fără convingeri și fără consecvența unei anumite spiritualități și tradiții specifice? Pericolul este cu atât mai mare, mai ales astăzi, când diverse ambiții în preajma noastră, fac tot mai virulentă inconștiența cu care le acceptăm și justificăm, neînțelegând că ne aflăm pe marginea prăpastiei. De aceea e necesar exemplul unor personalități care au făcut totul pentru a ne păzi de pericolul pașilor greșiți, care și-au pus viața în slujba lucidității, a salvagădării, dacă vreți s-o numim astfel, a însăși esenței noastre, fără de care nu mai suntem nimic decât niște consumatori incolori, care respiră, se înmulțesc și dispar apoi fără a lăsa urme. Sunt atitudini esențiale pe care unii oameni le-au susținut cu prețul libertății și vieții lor.

Să ne amintim de Mircea Vulcănescu, de Nichifor Crainic, inițiatorul gândirismului, de Dumitru Stăniloae, de Victor Papilian, de Vasile Băncilă, de Vasile Voiculescu, ca să cităm doar câțiva. Și cred că e bine ca pentru generațiile de astăzi, care au avut șansa de a nu trăi momente ce vizau distrugerea noastră definitivă, aceste nume să nu rămână vagi abstracțiuni. Toți aceștia, ca și alții, au fost conștienți de importanța afirmării oricărui popor ca atare. Aniversăm acum pe Dumitru Stăniloae, teologul plin de har, cărturarul eminent, omul integru, părintele iubitor, spiritul lucid care înțelegea că, așa cum am spus, individul se poate salva doar prin conștiința apartenenței la un ansamblu de tradiții, de credințe, de convingeri, la o configurație umană specifică. Da, el a fost toate acestea și pe măsură ce trece vremea apare tot mai evident faptul că a reușit să întrunească într-o singură persoană toate aceste fațete ale unei personalități de excepție. La 28 de ani era profesor și apoi rector la Academia Teologică din Sibiu.

„Cine vrea să creadă, ajunge la puțința de a crede”, spune D. Stăniloae. În noi este prezent un har care ni s-a dat și care ne ajută să credem, fără însă a fi siliți s-o facem Tocmai în aceasta constă libertatea noastră. Există deci un supraplan spiritual, care poate fi accesibil în fiecare moment. Trebuie doar să vrem să-l vedem. Să vedem că lumea a eșuat cu tendințele ei materialiste, cu toată cohorta de catastrofe pe care acestea au adus-o. Fizicianul atomist John Archibald Wheeler spunea nu de mult: „Cu cât e mai mare insula științei, care reprezintă cunoștințele noastre, cu atât mai lungă este coasta ei, adică neștiința noastră.” Suntem conștienți de acest adevăr cutremurător? Binecunoscutul teolog Karl Rahner vorbește în opera sa despre „durerea arzătoare a lipsei de veșnicie” ce ne însoțește viața, numind-o o melancolie de care nu ne putem elibera. Delicatețea sfințeniei, dragostea pentru ceilalți, conștiința că suntem făpturile Domnului, iată ce dă conturul unui umanism adevărat, neperversit de interese meschine. A crede în ele este un mare curaj, o mare perseverență. Un eroism modest, discret, mult mai greu de atins decât spectaculosul momentan. Este o integritate exemplară, neîntreruptă.

Această atitudine am văzut-o la tatăl meu, zi de zi. Era modul său de viață. El a înțeles că este singura modalitate de existență adevărată. De aceea

cuvintele de mai sus i se potrivesc atât de bine. De aceea Dumnezeu i-a dăruit puțința de a crede, de a crede cu adevărat. Pentru el legătura cu Dumnezeu era concretă, personală. Din această relație concretă a luat forța de a fi senin, liniștit, calm, în cele mai grele momente ale vieții care nu l-au cruțat, în fața nenumăratelor împrejurări din care se părea că nu există ieșire. „Ai încredere în Dumnezeu”, spunea. „El nu ne uită.”

Credința fermă, fără concesii, consecvența unei atitudini de viață conforme cu convingerile sale, modestia izvorâtă din înțelegerea miracolului creației și dorința de a exprima și a face înțeles tuturor, atât cât ne este îngăduit nouă, oamenilor, destinul în care superficialitatea cu care ne măgulim unii pe alții, n-are ce căuta și pe care Părintele nostru ni l-a rânduit, au fost coordonatele întregii sale vieți. De aceea, opera sa rămâne actuală, își intensifică adâncimea pe măsură ce trece timpul. Contribuția sa la cultura românească este esențială, fiind considerat pretutindeni ca cel mai mare teolog ortodox al secolului 20. Moștenirea teologică, culturală, filozofică pe care a lăsat-o, dă contur și culoare proprie patrimoniului nostru spiritual. Este o moștenirea spirituală impresionantă: peste 30 de titluri de cărți originale, traduse în germană, engleză, franceză, spaniolă, italiană, catalană și așa mai departe. Un număr enorm de articole și studii în reviste teologice sau literare cum ar fi Gândirea, Luceafărul, Telegraful Român, ș.a.. Și mai cu seamă monumentala sa operă, Filocalia, în 12 volume, traducere a operei Sfinților Părinți, însoțită de comentarii și note. Iată ce spune Emil Cioran într-o scrisoare din 22 iunie 1985: „Mult stimat Părinte Stăniloae, scump prieten, ...V-am spus la Paris și țin să repet că Filocalia este un monument capital în istoria limbii noastre. În același timp, ce lecție de profunzime pentru un neam nefericit și ușurelnic. Din toate punctele de vedere, o asemenea operă, este chemată să joace un rol considerabil. Sunt nespuse de mândru că vă cunosc de mai mult de o jumătate de veac. Cu tot respectul și cu toată prietenia lui Emil Cioran”. Iar Alexandru Paleologu, declara într-un articol : „Părintele Stăniloae mi-a luat solzii de pe ochi”.

Semnificația operei sale pentru Biserică și pentru ecumenism a fost comparată cu cea a lui Karl Barth pentru protestantism și cu cea a lui Karl Rahner pentru catolicismul contemporan...Trebuie că acest om al Credinței, al Bisericii și al Teologiei, a fost ceva deosebit, care cu greu se poate exprima în cuvinte.

Dumitru Stăniloae a trăit credința pe care a luat-o în serios. Și-a însușit un stil de viață unitar și consecvent, pentru sine, pentru conștiința sa, nu pentru a impresiona sau impune altora. Această consecvență i-a îngăduit să trăiască o mare libertate interioară, să nu se lase amăgit de aparențele unui bigotism îngust și fără conținut. A-și păstra curajul, a-l insufla și celorlalți, a fost pentru el o problemă de conștiință prin care confirma odată în plus intensitatea legăturii cu Dumnezeu. „Concretizează-ți credința prin răbdare și convingerea că El te ajută. Găsește-l și găsește-te pe tine. Viața este efort, ascensiune continuă, în care nu

există decât un sens, în sus. Fără trudă, fără efort, fără nădejde, nu se poate”, spunea el. Credința ne ajută să supraviețuim în cele mai tulburi și îngrijorătoare momente, când altfel nu știm încotro s-o apucăm. Când suntem puși să alegem, ca Hercule la răspântie, să ne determinăm modul și concepția de existență. Și nu e ușor. În asemenea momente avem nevoia să știm că nu suntem singuri, că există totdeauna alternativa de a fi ascultați și ajutați. Că dacă îl cerem, ajutorul ni se dă. Că, în mod surprinzător și neașteptat pentru mentalitatea noastră, ni se deschid drumuri noi, apar soluții pe care nu le-am întrevăzut. Acesta a fost Părintele Dumitru Stăniloae. O sensibilitate ieșită din comun, potențată de rugăciune, iluminată de harul care este iubire pentru divinitate, pentru ceilalți, asumare a responsabilității pentru ei, fără a-i înăbuși. Dar această înțelegere și gentilețe nu au însemnat abdicarea de la principiile care au fost însăși coordonatele spațiului său existențial. Nu a tolerat nici la alții abateri de la ele. Și am să închei menționând două întâmplări. Una mi-a fost relatată de academicianul Vlăduțescu. Cerându-i să scrie ceva despre Blaga, cu care, se știe, a avut o controversă destul de vie, tata i-a răspuns: „Nu pot. Blaga a murit și n-ar putea să-mi răspundă”. A doua întâmplare a fost povestită chiar de tata într-un interviu în Jurnalul Literar. Citez: < În închisoare, atunci când ne aflam mai mulți în celulă, oficial zilnic Liturgia. Odată, un gardian, uitându-se prin vizetă ne-a surprins la rugăciune. A intrat imediat și a întrebat: „Ce faceți voi aici?” „Ne rugăm”. „Voi credeți în Dumnezeu?” a întrebat el. „Ce ar fi viața asta fără Dumnezeu?” i-am răspuns. S-a uitat lung și a spus: „Da, domnule, s-ar putea să aveți dreptate.”> Și pe măsură ce timpul trece, înțelegând modestia, smerenia, cu care L-a slujit consecvent pe Dumnezeu, sporește convingerea că trebuie să ne descoperim fiecare din noi un nume pe care El să ne poată chema noaptea, după cum a nădăjduit Rilke. Așa cum cred că l-a chemat pe tatăl meu.

*Fragment din conferința prezentată la Centru bisericească din München. <http://cbrom.de/ro/spiritualitate/articole/>

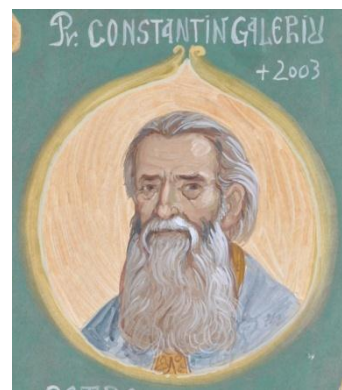
ACTUALITATEA MOȘTENIRII SPIRITUALE A PĂRINTELUI GALERIU*

Elena DULGHERU

Tabăra „Părintele Teofil Părăian“, desfășurată între 19 și 28 iulie la Mănăstirea Oașa, a fost dedicată anul acesta moștenirii spirituale a părintelui Constantin Galeriu. Simpozionul național cu tema „Părintele Galeriu astăzi“, găzduit de aceasta, a reunit o serie de personalități marcante ale culturii laice și duhovnicești, care au susținut conferințe și evocări ale marelui duhovnic și orator.

Taberele de educație și cultură ortodoxă de la Mănăstirea Oașa au devenit de multă vreme o tradiție. Au fost inițiate acum 19 ani de părintele Teofil Părăian de la Sâmbăta de Sus, duhovnicul și inspiratorul multora dintre monahii mănăstirii din inima munților Șureanu. 19 ani înseamnă, practic, o generație. Un

schimb de generații petrecut sub aceeași oblăduire a marilor duhovnici, veghetori la trezirea spirituală a României. Duhovnici și ucenici, durând o aceeași lucrare în tainica desfășurare a aceluiași duh. Printre tinerii care vin azi la Oașa se află copiii ascoriștilor de acum 20 de ani. Am stat de vorbă cu o astfel de fată, o arădeancă poliglotă, pasionată de biologie, literatură universală și pictură, aspirantă la medicină. Matură, energică și tobă de carte, îți dădea senzația că, printre astfel de oameni, România e pe mâini sigure.

Dialog viu în inima munților Șureanu

Aceasta a fost senzația produsă de întreaga tabără „Pr. Teofil Părăian“, dedicată anul acesta părintelui Constantin Galeriu. Simpozionul găzduit de aceasta a reunit o serie de personalități marcante ale culturii laice și duhovnicești, care au susținut conferințe și evocări ale marelui duhovnic și orator. Punctul lor comun a fost dialogul: dintre știință și religie, societate și Biserică, cult și cultură. Căci personalitatea părintelui Galeriu a fost una prin excelență a dialogului: însuflețit, accesibil și erudit, întotdeauna luminat de harul iubirii și înțelepciunii dumnezeiești.

Nu întâmplător, unul dintre patronii spirituali ai mănăstirii este Sfântul Iustin Martirul și Filozoful, deschizătorul primei școli filozofice în care s-a predat creștinismul. Starețul mănăstirii, protos. Iustin, pare să împărtășească, alături de întreaga obște, dar și de tinerii ucenici, același har. Același har, revărsat dimineața în ascultările tinerilor, cot la cot cu starețul și cu alți monahi, la grădina de legume sau la fâneață, după-amiaza în cadrul conferințelor și reîmprospătat în fiecare noapte cu sfintele privegheri din biserică de tip catacombă, după rânduială athonită.

Prin osteneala lui Andrei Dârlău, promotor pasionat al memoriei părintelui Galeriu și principal organizator al simpozionului, au ajuns la Oașa o serie de personalități. Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim, veșnic tânărul și, așa spune, fericite Costion Nicolescu, eseist și vorbitor neobosit la zeci de conferințe de tineret; pr. Cristian Galeriu, nepotul vrednicului de pomenire părintele Constantin; părinții profesori: Nicolae Dura de la Viena, Petre Comșa, Vasile Gordon și Emanuel Ganciu, inimoși colaboratori sau ucenici ai părintelui omagiat; pr. Florin Botezan de la Alba Iulia; Ștefan Trăușan-Matu și Costea Munteanu, universitari angajați în dialogul dintre știință și religie; doctorul Pavel Chirilă, cunoscut promotor al medicinei creștine în România; Bogdan Georgescu și Ioana Hașu - iată-i pe vorbitorii care au dat curs invitației mănăstirii.

Alături de aceștia, enigmaticul Cornel Constantin Ciomâzgă, scriitor anahoret, retras de mulți

ani prin lăcașuri de reculegere numai de el știute, a fost apariția cea mai surprinzătoare; discursul și prezența sa, vibrante și sapiențiale, au conferit un plus de poezie și esențializare evantaiului de alocuțiuni din lungile înserări de pe Valea Frumoasei. Acad. Sorin Dumitrescu, pictor și eseist, a susținut o serie de cuvântări animate despre simbolistica icoanei și, mai ales, despre marii săi prieteni Constantin Galeriu și Nichita Stănescu, mystagogi ai necuvintelor și Cuvântului, interlocutori-nepereche, fără de care lumea sa (după cum ne-a mărturisit), dar și a noastră este mult mai săracă. Tinerii, susținătorii din umbră ai întregii manifestări Nu vreau să-i trec cu vederea pe tineri, cei mai mulți, cu vechi state la Oașa, care au fost, alături de călugări, sarea și susținătorii din umbră ai întregii manifestări. Curățatul peștelui, plivitul legumelor, prepararea ciorbei, întorsul fânului, întreținerea prețioaselor costume naționale, dregerea cu gust a broboadelor fetelor - toate aceste reflexe și ascultări se transformau, în trăirea liceenilor și studenților, în tot atâtea momente de grație. Parcă niciodată n-am descoperit la tineri atâta tinerețe și maturitate a trăirii creștine.

Era uimitor cum aceiași tineri, după ce și-au exersat abilitățile gospodărești, făceau față după-amiază la cele mai grele provocări ale „greilor”. Bucuria întâlnirii și a dialogului rămânea, totuși, de ambele părți.

Cetățile de duh ale marilor întâlniri. Rostirile și dialogurile lor. La fel de lucrătoare în discreție și tăcere, ca și în rostire. Tăcerile zâmbitoare și privirile strălucite ale monahilor, ocrotind timpul sacru al întâlnirii, dar atât de rar cristalizate în cuvânt. Discreția părinților Iustin și Pantelimon, ori a vajnicului frate Moise, vorbitori redutabili la atâtea conferințe, retrași acum în umbră pentru a da cuvânt vorbitorilor cetății mundane. Cuvintele pline de pătrundere ale părinților Iona și Marcel Hancheș, doi anahoreți luminați, rupți de rețeaua comunicațiilor virtuale, dar la curent cu toate problemele lumii, și mai ales cu întrebările noastre nerostite, ale celor veniți pentru a se hrăni, a înțelege și a-și trăi, fiecare, schimbarea la față.

* Fragment din "Ziarul Lumina" din data de 30 iulie 2013.

CEI CE CRED ȘI CEI CE NU CRED ÎN BISERICĂ ȘI LUMEA*

Andrei PLEȘU

Cardinalul Gianfranco Ravasi a propus reflecției publice bucureștene (la Ateneul Român și la Colegiul Noua Europă) tema dialogului necesar dintre credință și necredință. Inițiativa înaltului prelat se înscrie într-un program („Il Cortile dei Gentili”, „Curtea Neamurilor”), organizat de Sfântul Scaun pentru stimularea comunicării dintre cei ce cred (cu toate deosebirile implicate de diversitatea religiilor) și cei ce nu cred (dar sînt dispuși să participe laolaltă cu ceilalți la o interogație comună).

Mi-am amintit, cu acest prilej, de o vorbă de duh – una dintr-o mie – a lui Henri Wald: „Sînt un om

credincios. Cred că Dumnezeu nu există”. Dincolo de poantă, afirmația aceasta deschide o suită de subteme, care ar merita să fie dezvoltate. Ea semnalează, de pildă, faptul că ateismul nu e mai puțin o „credință” decît credința însăși. La fel de greu de argumentat rațional, la fel de radical și în aceeași măsură pasibil de „fundamentalism”. Pe de altă parte, sîntem îndemnați să observăm că nu există doar categoria credincioșilor și cea a necredincioșilor. Există și categoria celor care cred că cred (dar, în realitate, aderă la o formă de ritualism cutumiar) și categoria celor care nu cred că cred, pentru că își fac o idee falsă despre ce înseamnă „a crede”. E un tip de amplasament spiritual pe care Dostoievski i-l atribuie lui Stavroghin.

Cei care cred că cred ilustrează tipul de derapaj pe care părintele Andrei Scrima îl numea „ortopraxie”. Sînt sîrguincioșii „gesticulației” religioase, cei care se simt „în ordine” pentru că pontează birocratic la oficierea liturghiei, mănîncă de post și se roagă doar „cu buzele” (Matei, 15, 8). Cei care spun toată ziua „Doamne, Doamne!” (Matei, 7, 21) și se socotesc îndreptățiți, pe baza zelului lor exterior, să capete un fotoliu de orchestră în rai. Cei care sînt siguri de mîntuirea lor și privesc condescendent spre semenii lor mai puțin norocoși. Evident, credința care nu devine și un mod de a fi, care nu-și practică premisele, care nu participă la viața comunitară nu depășește nivelul speculației intelectuale și al „gratuității” estetizante. Dar credința care se epuizează în ritualism bigot și superstiție coregrafică nu e mai puțin lovită de vacuitate. Credinciosul „instalat” confortabil în credința sa, credinciosul care nu mai are întrebări, drame, griji sufletești, stupori și incertitudini e un simplu funcționar bisericesc, a cărui suficiență, al cărui „sedentarism” spiritual pot fi exasperante pentru Dumnezeu însuși (cf. Isaia, 1, 11-15).

La celălalt pol se situează cei care nu cred că cred, pentru că au despre credință o imagine în același timp schematică și sofisticată. Schematică, atunci cînd o confundă cu obediența formală, cu stricta „execuție” a canoanelor. Sofisticată, atunci cînd o plasează pe un cer intangibil și solemn, cînd nu concep faptul de a crede decît ca pe o stare de „răpire” perpetuă, de beatitudine fără breșă. Dacă idolatrizezi credința, dacă îți faci „chip cioplit” din „sublimitatea” ei, vei trăi neconținut cu senzația că experiența credinței îți este, din principiu, refuzată, că nu ești și nu vei fi niciodată demn de înălțimile ei. E un mod de a nu percepe componenta de „așteptare” și de încredere pe care actul credinței o presupune. Or, există cîteva parabole nou-testamentare, construite tocmai pe metafora așteptării unui stăpîn absent („Slujitorul credincios și înțelept”, „Slugile veghetoare”, „Portarul”, „Cele zece fecioare”).

Credința, spune undeva Nicolae Steinhardt, n-are nimic de-a face cu „înalta spiritualitate”. Ea poate fi degustare extatică a fulgurantei Prezențe divine, dar poate fi și înțelepciunea de a aștepta răbdător, disponibil, pregătit, momentul manifestării ei. În parabolele amintite „stăpînul” e întotdeauna plecat. Și

își somează supușii să-l aștepte, să vegheze pînă în clipa întoarcerii sale. Iar așteptarea cuviincioasă, orientată, plină de speranță, e una din fețele credinței. Așteptarea ca anticipare a Prezenței, relația vie cu Cel temporar absent, capacitatea de a-ți administra viața prin raportare la un reper inevident – iată tot atîtea chipuri ale credinței, așa cum poate fi ea trăită în limitele condiției umane. Cel ce crede e, fără încetare, într-un riscant dialog cu necredința, tot astfel cum cel ce nu crede e mereu cuplat la orizontul credinței. Ca în versetul 24 din capitolul 9 al Evangheliei după Marcu: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”.

*Dilema veche, nr. 400, 13-19 octombrie 2011

BISERICA APĂRĂ ȘI PROMOVEAZĂ FAMILIA TRADIȚIONALĂ

În legătură cu adoptarea, la 4 iunie curent, de către Comisia de revizuire a Constituției, a amendamentului la articolul 4 alin. (2) din Constituția României în vigoare, prin care sunt completate în legea fundamentală criteriile pentru care este interzisă discriminarea, biroul de presă al Patriarhiei Române face următoarele precizări: Patriarhia Română speră că o astfel de prevedere constituțională nu constituie o premisă pentru o orientare defavorabilă familiei creștine tradiționale.

În acest sens, Patriarhia Română își exprimă dorința ca, atunci când vor fi luate în discuție amendamentele la articolul 48 alin. (1) din actuala Constituție a României, Comisia de revizuire să țină cont de propunerea Bisericii Ortodoxe Române, înaintată Parlamentului României (27 mai 2013) în numele majorității românilor (85,9%), și anume:

„Familia, elementul natural și fundamental al existenței și dezvoltării societății, se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor și beneficiază de sprijin și ocrotire din partea statului și a societății”.

Din cele mai vechi timpuri, poporul român a moștenit și a cultivat un respect deosebit față de familie, numită și „Biserica de acasă”, având credința că este instituită și binecuvântată de Dumnezeu. Acest respect față de familie s-a concretizat în grija pentru o viață curată și echilibrată în orice împrejurări, pentru ajutorarea reciprocă a soților și nașterea de prunci. Toate aceste valori au rămas peste veacuri trăsătura fundamentală a societății românești.

Patriarhia Română va propune tema completării articolului 48 alin. (1) referitor la familie din actuala Constituție a României pe agenda de lucru a Consiliului Consultativ al Cultelor din România din 20 iunie 2013, pentru a proteja familia naturală și tradițională.

Sinodul mitropolitan și Adunarea eparhială a Mitropoliei Germaniei, Europei Centrale și de Nord a adoptat o scrisoare de susținere a inițiativei Patriarhiei Române.

CRUCE ROMÂNEASCĂ ÎN VIENA DIN ANUL 1683

Duminică 15 septembrie ora 12,30, la împlinirea a 330 de ani, s-a săvârșit o slujba de pomenire la crucea lui Șerban Cantacuzino din 12. Viena, Betty Rose Weg.

Românii fiind vasali turcilor au fost obligați să ia parte la asediul Vienei în anul 1683 – cu trupe comandate chiar de domnitori – la această campanie. Trei luni de zile cei 12.000 de soldați, ai lui Șerban Cantacuzino..., al Țării Românești, ai lui Gheorghe Duca, al Moldovei și Mihail Apaffi, al Transilvaniei, au fost cantonați în zona Tivoli (Gatterhölzl).

Deși se afla împreună cu turcii, voievodul Șerban Cantacuzino, avea în oastea sa și preoți slujitori și sfătuitori. Pe locul unde aceștia slujeau zilnic Sfânta Liturghie, în fața cortului domnesc și la porunca lui Șerban s-a ridicat o cruce – înaltă de aproape 5 m. – din lemn de stejar. Pe această cruce s-a sculptat un text latinesc.

În traducere românească această inscripție ar fi: „Crucea este slava și păzitoare a toată lumea; Crucea podoaba Bisericii; Crucea întărirea credincioșilor; Crucea slava îngerilor, și demonilor rană. Noi Șerban Cantacuzino, prin harul lui Dumnezeu voievod și statornic moștenitor și domn... al Țării Românești, am ridicat această cruce pentru a fi pusă, în care zilnic să fie cinstită prin evlavie poporului și serviciul divin, spre neîntreruptă pomenire a sa și a celor ai săi din vremea asedierii Vienei din Austria de jos de către turci sub vizirul Kara Mustapha Bassa, 1 septembrie 1683”.

Slujba de pomenire s-a săvârșit de către preoții: Nicolae Dura, Alexandru Lapin și Ioan Moga.

La eveniment au mai participat oaspeți din Biserica Romano-catolică: Msgr. Leopold Strandl, protopopul Mag. Nikolaj Nawotka, preoții Bernhard și Norbert, împreună cu corul parohiei vecine. De la ambasada României la Viena a participat ES. D-na Ambasador Silvia Davidoiu și atașatul militar Dl. Colonel Tudor. Primăria de sector a fost reprezentată prin primarul D-na Mag. Gabriele Wotawa, numeroși enoriași și prieteni ai parohiei noastre.

MIHAI EMINESCU DĂLTUIT LA VIENA

La Viena Eminescu a întemeiat, cu alți studenți români, Asociația: „*România Jună*”. În cadrul acestei asociații Eminescu a proiectat faimoasa serbare de la Mănăstirea Putna, la 15 august 1871, a 400 de ani de existență a mănăstirii ctitorite de Ștefan cel Mare și Sfânt și a primului congres al studenților români de pretutindeni. Mihai Eminescu considera această sărbătoare de la Putna „religioasă și națională... Christ a învins cu litera de aur a adevărului și a iubirii, Ștefan cu spada cea de flacăra a dreptului”.

În unda blândă a clopotelor noastre vieneze s-a binecuvântat monumentul lui Eminescu de la Viena. Joi 26 septembrie 2013, în fața Bisericii Ortodoxe române din Viena, cu participarea a peste două sute de români și prieteni austrieci, s-a dezvelit și binecuvântat bustul marele nostru poet național Mihai EMINESCU (*15 ianuarie 1850 + 15 iunie 1889). Slujba a fost săvârșită de preoții dr. Nicolae DURA și drd. Emanuel NUȚU. Eminescu a fost temeluit și la Viena printr-un frumos monument realizat în bronz de sculptorul Virgilius MOLDOVAN, bust așezat pe un mare soclu de marură, adusă de acasă.

Acest monument a fost ctitorit din inițiativa și cu investiția Familie Laura și Constantin HANT, cu susținere din partea Dr. Harald TROCH și a Dr. Florin Adrian SECUREANU, Manager General al Spitalului Clinic "Nicolae Malaxa" din București. La acest eveniment au participat: Excelența Sa, Doamna Silvia DAVIDOIU, Ambasadorul României la Viena, Europarlamentarul Claudiu Ciprian TĂNĂSESCU, Doamna Consilier Comercial Renate ANGERER, Primarul sectorului 11, Prof. Univ. Dr. Mircea-Constantin SORA, de la Universitatea de Medicină din Viena, Domnul Günther Wolfgang WACHTL, Șeful Galeriei de Artă *Time* din Viena, Domnul Simion

GIURCĂ, Directorul Biroului de Turism românesc din Viena. Din partea Bisericii catolice a fost prezent Msgr. Leopold STRANDL, Mag. Vasile LUȚAI, Preotul comunității Greco-Catolice din Viena, și pastorii: Samuel COSTEA (baptist) și Ștefan PEȘEL (penticostal) din Viena.

Programul, moderat cu mult profesionalism de către Geirun TINO, Directorul Teatrului Pygmalion, a fost încununat și de versurile nemuritorului Eminescu recitat în română și în traducere germană. Fanfara Comunității Penticostale "Elim" din Viena, sub bagheta dirijorului Dorian CHIȘ, a cântat imnele României și Austriei.

Dintre cei prezenți la acest eveniment mai amintim pe: Ioan GODJA, Președintele Asociației românilor din Wiener Neustadt, Poeta Sava SIFORA, Președinta Asociației românilor HORA din Viena și alții.

Nemuritorul și îndrăgitul EMINESCU !!! În mai puțin de 24 de ore a fost văzut monumentul vienez și au fost citite cuvintele despre marele nostru poet, genial Eminescu de pe această pagină de 3.110 persoane. Un număr desosebit de impresionant, dovadă legăturii noastre profunde cu nemuritorul Eminescu, care în urmă cu 140 de ani, venea la Viena la studii pe calea ce străbate și azi prin fața statuii lui și a bisericii noastre.

Genialul EMINESCU ne atrage și ne copleșește. În trei zile au citit textul despre binecuvântarea monumentului vienez 1.628 de Persoane.

Facebook-ul este un mijloc important de comunicare pentru ziua de azi. Pagina aceasta a

Bisericii ortodoxe romane din Viena a fost frecventata și citită într-o săptămână (13 - 19 septembrie 2013) de 4.756 de persoane. Să fie această comunicare spre folos și bucurii sfinte!

ERGEBNISSE EINER FORSCHUNG

Wir können Ihnen, sehr geehrter Pfr. Dr. Dura, gerne einige Ergebnisse beschreiben. Da es sich bei unserem Seminar um ein Übungsseminar handelte und wir nur über einen Zeitraum von etwa vier Monaten bei Ihrer Gemeinde geforscht haben, wollen wir natürlich keinerlei Anspruch auf Allgemeingültigkeit unserer Ergebnisse erheben, sondern sie beziehen sich nur auf unsere Eindrücke und die Aussagen von einigen Gemeindemitgliedern, mit denen wir gesprochen haben.

Wir haben uns als Kultur- und Sozialanthropologinnen, wie Sie wohl schon wissen, auf die sozialen und kulturellen Merkmale der Gemeinde konzentriert. Obwohl der orthodoxe Glaube und das gemeinsame Beten natürlich den größten Stellenwert in der Gemeinde haben, wie uns vielfach bestätigt wurde, versuchten wir herauszufinden, welche soziale Bedeutung die Gemeinschaft für ihre Mitglieder hat und wie sie dazu beiträgt, dass sie sich zu Rumänien verbunden fühlen und in Österreich etwas wohler. Außerdem haben wir uns noch mit dem Stellenwert der rumänischen und deutschen Sprache und des gemeinsamen Essens von rumänischen oder österreichischen Speisen in der Gemeinde beschäftigt.

Wir haben neben dem Besuchen von Messen auch mit einigen Leuten geredet, die selbst Migrationserfahrung haben, aber mit niemandem, der schon in Österreich geboren ist, was unsere Ergebnisse vermutlich etwas verzerrt.

Uns ist aufgefallen, dass für alle Menschen, mit denen wir geredet haben, die Gemeinschaft sehr wichtig ist. Sie bietet ihnen sozialen Rückhalt in einer Gesellschaft, in der sie sich teilweise fremd fühlen, und uns wurde oft von Hilfestellungen bei Arbeit-, Wohnungs- oder Sprachkurssuche erzählt. Die Kirche bietet für die Gemeindemitglieder einen öffentlichen Ort, an dem sie nicht wie sonst in Österreich die Minderheit darstellen. Das ist unter anderem deshalb wichtig, weil sich die Gemeindemitglieder mit starken Vorurteilen seitens der österreichischen Gesellschaft

konfrontiert sehen. (Oft werden dafür die Roma verantwortlich gemacht, die den Österreichern ein falsches Bild von den Rumänen vermitteln würden - nicht zuletzt deswegen, weil Österreicher Roma mit Rumänen verwechseln würden.) Jedenfalls fühlen sich viele Rumänen dadurch in Österreich fremd und unerwünscht und in der Kirche treffen sie viele Menschen, die einen ähnlichen Hintergrund haben wie sie selbst und können sich mit diesen austauschen. Die meisten sagten zwar, dass sie hauptsächlich zum Beten in die Kirche kommen, es ist für sie aber auch wichtig, dort andere Rumänen zu treffen. Vor allem bei gemeinsamen Essen – wie den Gedenkmessen für die Toten, die wir im Laufe unserer Forschung kennen gelernt haben – bietet sich die Gelegenheit, mit anderen Gemeindemitgliedern ins Gespräch zu kommen und dadurch Kontakte zu knüpfen. Von großer Bedeutung ist dabei unserem Eindruck nach auch die rumänische Sprache. Für Menschen mit Migrationserfahrung bietet die Kirche einen Raum außerhalb der Familie, in dem sie ihre Muttersprache hören und auch sprechen können. Dabei scheinen sie sich wohler zu fühlen als wenn sie Deutsch sprechen: viele Gemeindemitglieder berichten über Probleme mit der deutschen Sprache und haben das Gefühl, nicht gut genug Deutsch zu können, obwohl es für Gespräche bei weitem ausreicht. Wir merkten außerdem, dass die Gemeindemitglieder sich sehr stark zu Rumänien verbunden fühlen, sehr oft wurde von Rumänien als „Zuhause“ gesprochen. Die Kirche scheint ein wichtiger Ort zu sein, an dem diese Verbindung immer wieder gestärkt und aufrecht erhalten wird, sie wurde auch häufig als „kleines Rumänien“ bezeichnet.

Mit freundlichen Grüßen,

Die Forschungsgruppe (Irina Ungar, Christina Postel, Anna Solodownikow, Helen Marktl, Magdalena Terbuch)

ALESE FELICITARI PENTRU ROMANII CU TITLU ACADEMIC ÎN AUSTRIA

Alese felicitări celor 196 de tineri români care au încununat studiile în Austria, în anul 2012 cu un titlu academic. Cu acest bilanț ne grupăm pe locul trei al tinerilor străini care și-au încheiat studiile în Austria. Potrivit datelor de la Centrul Național de Informații pentru Academici (ENIC NARIC Austria) momentan studiază în Austr...ia mai mult de 1.000 de studenți die România. (Quelle: Statistisches Jahrbuch migration & integration 2013, S. 59)

Potrivit datelor sistematizate în Almanahul statistic migrare & integrare 2013 între grupele etnice care trăiesc în prezent în Austria migranții români se înscriu pe poziția a șasea cu 53.300 de persoane. Grupele mai numeroase au venit din: Germania (157.800), Turcia (113.700), Serbia (111.300), Bosnia și Herțegovina (89.900), Croația (58.600), Polonia (46.000), Ungaria (37.000), pag. 36-37

ORTHODOXES JUGENDTREFFEN MIT VIEL FREUDE UND SONNENSCHEN*

Am Samstag, dem 28. September 2013, fand auf dem Gelände des privaten katholischen Gymnasiums Sacre Coeur in Wien das 2. Panorthodoxe Jugendtreffen statt. An diesem Treffen haben 445 junge Menschen, davon 67 rumänisch-orthodoxe Jugend teilgenommen. Seine Eminenz Metropolit Arsenios von Austria zelebrierte mit den Priestern der verschiedenen orthodoxen Ortskirchen die Hl. Liturgie in der russisch-orthodoxen Nikolauskathedrale.

Zweites Panorthodoxes Jugendtreffen im Wiener Sacre Coeur Gymnasium (Quelle: kathbild.at)

Die Kirchenpräsentationen, die auf einem Stockwerk stattfanden, waren hierbei ein zentrale Anlaufstelle. Die Jugendlichen konnten hier direkt in Kontakt mit den verschiedenen Nationalkirchen treten, wobei die Präsentationen sehr kreativ von den einzelnen Kirchen gestaltet wurden.

Ein Höhepunkt, und von den Jugendlichen mit großer Begeisterung angenommen, war die „Ikonenwerkstatt“ der rumänisch-orthodoxen Kirche. Hier konnten die Schüler unter Anleitung des Ikonenmalers Gasca Florin eigene Ikonen auf Glas malen. Die von Erzpriester Emanuel Nutu organisierte Rumänen-Gruppe zeigte mit ihrer Präsentation die Verbindung von Spiritualität und Handwerk, wobei die malenden Jugendlichen mit Freude, Ehrfurcht und höchster Konzentration agierten.

Vater Radoslav Ristic von der russischen Kirche erklärte in seinem Liturgie-Workshop die Besonderheiten der orthodoxen Gottesdienste. Die von Vater Nicolae Dura geleitete Diskussion "Die Freiheit und der junge Christ heute" beschäftigte sich mit der Bedeutung des Begriffs "Freiheit" in der heutigen Zeit und spannte den Bogen vom Mailänder Edikt bis zu Fragen der Religionsfreiheit sowie der persönlichen Freiheit in der heutigen Gesellschaft.

Große Freude für alle Teilnehmer, aber auch für das Organisationsteam war die Anwesenheit der orthodoxen Christen aus Georgien und dem Patriarchat von Antiochien. Beide Gruppen, die beim ersten Treffen 2012 noch nicht dabei waren, fühlten sich sichtlich wohl und waren von der gelebten Vielfalt begeistert. Das von der russisch-orthodoxen Kirche organisierte Stationen- und Wissensspiel mit dem Motto „Ihr seid das Salz der Erde“ versammelte eine große Anzahl von Jugendlichen. Für die entsprechende Atmosphäre sorgten während des Jugendtreffens serbische Folkloregruppen aus Wien, die mit ihren kostbaren Trachten und ihren choreografisch aufwendigen Tänzen alle Beteiligten in ihren Bann zogen.

Das Organisationsteam, Pashalis Arhimandritis, Kyrill Lapin und Mirko Kolundzic, bedankte sich bei allen ehrenamtlichen Helfern und den verschiedenen Kirchengemeinden für ihr Engagement.

Beim Abschlusseggen sagte Metropolit Arsenios zu den Teilnehmern des 2. Panorthodoxen Jugendtreffens wörtlich: „Heute wart ihr wahrhaft „das Salz der Erde“. „Würdevoll haben wir gezeigt, dass wir als Einheit in Vielfalt auftreten und in Eintracht in diesem gastfreundlichen Land leben. Aus diesem Blickwinkel betrachtet sehe ich mit Freude und Zuversicht dem Dritten Panorthodoxen Jugendtreffen im kommenden Jahr entgegen.“

* Fragment: <http://orthodoxe-kirche.at/site/inforechts/article/253.html>

INTERRELIGIÖSER SCHÜLERKALENDER FÜR 110.000 SCHÜLER*

Mit Schulbeginn erhalten rund 110.000 Schülerinnen und Schüler in ganz Österreich den interreligiösen Schülerkalender als Geschenk. Er erscheint bereits zum zehnten Mal und ist ein Gemeinschaftsprojekt von christlichen Kirchen sowie der islamischen und der jüdischen Glaubensgemeinschaft. Diese im internationalen Vergleich einzigartige Initiative "hat bereits einen festen und zeichenhaften Platz in der Schullandschaft" hält die Schulamtsleiterin der Erzdiözese Wien, Christine Mann, namens des interreligiösen Redaktionsteams fest.

Unter dem bewährten Motto "leben.ganz.gut.sinnvoll" will der Kalender "Jugendliche mit Lebenserfahrungen, wie sie uns von den großen Religionen, der abendländischen Philosophie und Literatur überliefert sind, in Berührung bringen", so Mann. Hauptzielgruppe sind Jugendliche zwischen 13 und 19 Jahren, die den Kalender im Rahmen des Religionsunterrichts bzw. als Schüler einer kirchlichen Privatschule erhalten.

Der Kalender "stellt das Verbindende des Glaubens in den Mittelpunkt und nimmt zugleich Vielfalt und Unterschied ernst", hält Andrea Pinz als katholisches Mitglied des interreligiösen Redaktionsteams fest.

Der Kalender enthält Botschaften in Bild- und Spruchkombinationen, die den Blick auf das lenken wollen, "was dem Leben eine Richtung gibt: die Sehnsucht nach einem Leben das gelingt, die Suche nach einem Sinn, der trägt, die Hoffnung auf einen Gott, der vollendet", heißt es im Vorwort des Kalenders.

Ergänzt wird das jugendliche Mitmachprojekt durch die eigens dafür eingerichtete Homepage www.lggs.at. Dort können Kalendersprüche und Grußkarten auch elektronisch versendet werden. Ein Angebot, das mit rund 200.000 Zugriffe im Unterrichtsjahr auch genützt wird.

Herausgegeben wird der Kalender vom "Verein der Freunde des Religionsunterrichts". Von christlicher Seite beteiligen sich die katholische, evangelische, orthodoxe, altkatholische und syrisch-orthodoxe Kirche an diesem Projekt.

* Wien, Kathpress, 05.09.2013 (KAP)

© Rupprecht

APARTENENȚA NOASTRĂ RELIGIOASĂ

Potrivit legislației austriece Biserica Ortodoxă Română este recunoscută legal: Die „Rumänisch-orthodoxe Kirchengemeinde zur Hl. Auferstehung in Wien“ ist eine Körperschaft öffentlichen Rechtes gemäß § 4 Abs. 1 des Bundesgesetzes vom 23. Juni 1967 über die äußeren Rechtsverhältnisse der griechisch-orientalischen (orthodoxen) Kirchen in Österreich, BGBl Nr. 229/1967. Pentru aceasta în toate documentele întocmite în Austria (Certificat de naștere, de deces, înscrierile la școală) apartenența noastră religioasă (Religionszugehörigkeit) trebuie să apară: rumänisch-orthodox. Alături de Biserica Ortodoxă Română sunt recunoscute în aceeași lege austriacă și următoarele Biserici surori: greacă (griechisch-orthodox), sârbă (serbisch-orthodox), rusă (russisch-orthodox) și bulgară (bulgarisch-orthodox).

În Austria mai funcționează și Biserica antiohiană ortodoxă și Biserica georgiană. Învățămintul religios ortodox se predă împreună, în limba germană, pentru toți elevii ortodocși care frecventează școlile austriece.

ANUNȚURI:

Pomenirea celor răposați: 2 nov. în Cimitirul central, de la ora 12:00 parcela 68 A(eroi) și de la ora 12:30 parcela 38 (a parohiei noastre)
Sf. Maslu: 15. nov. ora 18:00 și 13 dec. ora 18:00
Spovedanie elevi: 14 dec. ora 9-12
În 15 nov. începe Postul Crăciunului

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus
RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos
Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2
Tel. & Fax: 533 79 63
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at
Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;
E-mail: pr.dura@rumkirche.at
Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;
E-mail: pr.nutu@rumkirche.at
Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90
E-mail: pr.moga@rumkirche.at
P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"